

Uitleg voor de vragensteller

STANDEN IN HET GENADELEVEN (1)

Geachte vriend, u heeft ons gevraagd om iets te schrijven over onderscheiden standen in het genadeleven. U bedoelt, zoals u ons schreef, wat we te verstaan hebben onder een openbaring van Christus in het Woord Gods. Of wat we te verstaan hebben onder een openbaring in de Persoon van Christus, zoals het door het geloof wordt ervaren.

Om over de vrijmacht des Heeren in de leiding met Zijn Kerk te schrijven is niet eenvoudig. Doch de Heere heeft ons meer geholpen als wij het vooraf niet wisten. Enerzijds menen wij beducht te moeten zijn om het genadewerk in allerlei grote of kleine vakjes in te delen, om het zo te mogen noemen, waarmee men bedoelt dat de één er net iets meer van geleerd wil hebben dan de ander en dat allerlei onderscheiden benamingen tot geestelijke hoogmoed moeten dienen.

Anderzijds komt er een godsdienstig geslacht op, dat vijand is van de standen in het genadeleven. Men wil alleen horen van Schriftverklaring, van Christus in de vergeving der zonden. Dit is goed te verklaren, want al het nabijkomend werk is hierin te kennen, dat het stuk der ontdekking van zonde en schuld wordt gemist. Gods Woord onderwijst ons hierin zoals wij bijvoorbeeld zien in het werk van Bileam, van Saul, van Judas, van Simon de tovenaer en van anderen. Zij missen juist het ware begin uit God, hetwelk bestaat in een oprecht zaligma-

kende droefheid naar God en een gemis van God. Waar de zonde en de wetsvloek niet is doorleefd, wil men het eerste stuk der Catechismus niet zo uitgebreid zien. Als alleen wordt benadrukt dat het Christus en de vergeving der zonde moet zijn en men de beleving mist van het zich in Adam verloren te kennen, dan bouwt men een huis zonder goed fundament (Matth. 7:24-27).

U schrijft ook dat er meerderen zijn die uitzien om over genoemde zaken iets te mogen lezen. De Heere geve ons het licht des Heiligen Geestes, om vanuit de praktijk van het zielenleven en tot lering van Sion iets te schrijven op grond van Gods Woord.

Als de vraag in het bijzonder gaat over de zaligmakende kennis van het Evangelie van Christus, gevoelen wij ons gedrongen, mede door de toenemende oppervlakkigheid, het zaligmakende werk vanaf het begin te verklaren.

Er zijn algemene overtuigingen en er zijn zaligmakende overtuigingen des Geestes. Dit kan zo dicht bij elkaar liggen dat een geofend christen dit niet kan onderscheiden. Zoveel te minder een ziel die deze weg gaat. Het zal aan de vrucht openbaar komen of er alleen vruchten zijn van eigenliefde, eigengerechtigheid en eigen behoudenis, of dat er ook vruchten zijn tot eer van al Gods eigenschappen.

Het algemene werk des Geestes kent veel van wat het zaligmakende werk ook heeft. Maar toch met dit grote verschil: dat het algemene werk geen diepte van aarde heeft, waardoor het zaad van Gods Woord kan komen tot de diepte der ware smart in de overtuiging tegen een goeddoend God gezondigd te hebben en door eigen schuld God steeds te vertoornen. Algemeen werk is slaafs en bang voor straf en richt zich alleen op behoudenis van zichzelf. Het komt niet zover dat het Gods straffende

45

Commentaar – DJK : Geachte lezer, ds. Gerritsen spreekt links-onderaan blz. 45 over een zaligmakende droefheid naar God. Dit is natuurlijk beter bedoeld als dat hij het zijn lezers voorstelt, en zich dus ook uitdrukt. In deze kringen hoor je daarom ook zo vaak van zaligmakende overtuigingen der Wet. Ook een dwaasheid op zich genomen. Wat is het benoemen van bepaalde zaken daarom toch zo belangrijk, want welke dwalingen kunnen er uit zulke krommigheden niet voortvloeien. Maakt dan de droefheid naar God, of een overtuiging der wet, een ziel alrede zalig? *'Ja maar schrijver, hoor eens hier! U weet toch wat hij bedoelt?'* zal iemand mij in gedachten toeroepen. Ja, de bedoelde zaak begrijp ik wel. Maar wanneer wij het alzo gaan verwoorden, dan zou je daaruit op kunnen maken dat het de droefheid is die alrede zalig maakt. Eigenlijk wordt met dit soort kromme gezegdes gesuggereerd dat het leven, en daardoor ook de behoudenis, alrede uit de wet. Natuurlijk is de behoudenis alleen in en uit Christus, maar eigenlijk toch ook een beetje uit de wet. Hoevelen zijn hier toch werkelijk blind en doof voor. *'En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden, Rom. 7:10'* Wist u hoe je oorlog met een Jood krijgt? Namelijk, door hem gedurig aan te zeggen dat het leven en de behoudenis niet uit de wet is. En weet u hoe je oorlog krijgt met farizeïsche ouderlingen en dominees uit behoudend kerkelijk Nederland...?? Namelijk, door hen gedurig te waarschuwen dat het leven en de behoudenis niet uit de wet is. Wanneer je nu zegt dat er buiten Jezus geen enkel leven is, maar een eeuwig zielsverderf, dan zie ik ze in gedachten allemaal grote knikken van JA geven. Maar wanneer je dat nu een weinig verder gaat verklaren, dan vliegen ze je figuurlijk in de haren. Wanneer je dan bijvoorbeeld (tot waarschuwing vanuit de liefde) aangeeft, dat een ontdekte ziel, die alrede een weinig zijn schuld voor God heeft leren bewenen maar Christus echter nog niet kent, daarmee echter nog immer getrouwd is met zijn eerste man, en daarmee nog immer in het diensthuis der wet verkeert. Moet u eens opletten wat er gebeurt. Lees verder op bladzijde 3.

roede over de zonde oprecht rechtvaardigt. Deze separatie is voortdurend nodig, om zichzelf en anderen niet op te bouwen buiten de kennis van wat Gods grote oogmerk is, namelijk de eer en liefde tot al Gods eigenschappen. Deze zaken worden niet op één dag geleerd. O nee, wat is de vrijmacht in de leiding van een zalmakende bekering toch onderscheiden en aanbiddelijk.

Maar om meer tot de vraag te komen, hoe wij tot kennis van het Evangelie mogen komen, daarover is Gods Woord duidelijk. Dewijl wij dood liggen in zonden en misdaden, moet er een levendmaking of wedergeboorte voorafgaan, waardoor de ziel met God te doen krijgt en Hem zalmakend begint te kennen.

God is rechtvaardig om Zijn beeld van ons terug te eisen waarin Hij ons schiep. De kennis van een heilig en rechtvaardig God maakt de zondaar ongelukkig, want het gaat gepaard met zalmakend licht over zijn vorig leven. God openbaart Zijn heilige wet in zijn hart, waardoor hem stapsgewijze al zijn overtredingen en zijn zondige bronader worden ontdekt. De Heilige Geest werkt in zijn hart, door het geloof, dat zijn staat onveranderlijk verdorven en verloren is. Wij mogen niet bepalen welke lengte en diepte de Heere geeft in te leven. Maar het moet noodzakelijk vastgehouden worden, dat hij door dadelijke en erfzonde zich geheel verloren leert kennen.

De Heere laat het gewoonlijk eerst in het gezicht zien en daarna leidt Hij de zondaar meer naar het gerichtelijke. O, in zulk een staat van zonde God te moeten ontmoeten en niet te kunnen. De Heere is vrij om een ziel soms jarenlang in deze afbrekende weg te onderwijzen. Veelal bemoedigt de Heere zulk een zondaar wel door middel van Gods Woord en de prediking. Zodat er veel wordt genoemd wat hem niet vreemd is. Ja, soms is het alsof de prediker in zijn hart heeft gekeken, terwijl zij elkaar nooit ontmoet hebben.

God trekt dezulken naar Zich toe, door Zijn trekkende liefde, zodat zij zich allengskens aan Hem over leren geven. Een schuldig en aankomend volk vinden wij op vele plaatsen in de Schrift, dat alzo tot genade mocht komen. Lees bijvoorbeeld de Profeten en het boek der Psalmen, waar veel over een schuldig volk wordt geschreven. Om een kerntekst te noemen, denken wij aan Jeremia 31:8-9a "Zie, Ik zal hen aanbrengen uit het land van het noorden en zal hen vergaderen van de zijden der aarde; onder hen zullen zijn blinden en lammen, zwangere en barenden tezamen; met een grote gemeente zullen zij herwaarts wederkomen. Zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen voeren." Zie ook de kanttekening bij de tekst. O, dat we over zulk een inhoud niet zomaar zouden heen stappen.

De vraag gaat over de kennisneming van het Evangelie, zoals het in Christus ligt. Doch sla het plaatsmakende werk over en we beginnen zonder goed fundament aan een huis te bouwen. Het huis zal instorten als de slagregens van Gods rechtvaardigheid komen.

Binden wij het Evangelie der genade dan niet te veel

aan menselijke voorwaarden? O nee, het Evangelie is onvoorwaardelijk, in die zin dat er totaal niets van een mens in aanmerking kan komen. Daarom is het plaatsmakende werk voor Christus in het hart noodzakelijk; en een zuiver werk des Geestes, wat onze geliefde oudvaders verduidelijkten door het een evangelische droefheid naar God en Christus te noemen.

Het nabijkomende werk, hetwelk ook overtuiging kent, is slaafs en neemt Christus door een wettisch werkgehoof verstandelijk aan door algemene overtuigingen. Maar het zalmakende werk begint al meer en meer door een evangelische droefheid onder God te buigen en door het Evangelie naar Christus te hongeren. Zo maakt de Heilige Geest, door de geestelijkheid van de wet, plaats voor het dierbare Evangelie in Christus. Zulk een ziel mag ervaren dat het lieve Woord Gods begint open te gaan in een weg van hoop op genade, die zij ontdekt in een zoete ruimte voor haar ziel in het Evangelie.

Als wij dit zo schrijven, zijn wij dan niet bezig veel bekeerde mensen te maken zonder dat dezulken Christus en Zijn gerechtigheid duidelijk kennen? Als men in de prediking, of bijvoorbeeld in gezelschappen, in deze zaken gerust wordt gesteld en men spreekt: "De Heere zal Zijn werk voor u voleindigen", is het een gevaarlijk bakken. Want de ziel zal buiten Christus en zonder Zijn gerechtigheid God niet kunnen ontmoeten. Als het een zalmakend werk is, wil zij met niet minder gerustgesteld zijn, dan te mogen weten dat door het priesterwerk van Christus ook voor haar bij God is voldaan. Zulke zielen hunkeren naar nadere heenwijzingen op de weg hoe zij toch met God verzoend moeten worden.

De vraagsteller zag graag enige toelichting over het spreken van een openbaring in het Woord. Maar wij denken dat, als er enig evangelisch licht in het Woord mag opgaan, wij beter kunnen spreken over een heenwijzing in het Evangelie. Want Christus als Middelaar is daar niet geopenbaard. Met het horen over de weg naar de vrijstad, wordt de vrijstad noch gezien noch geopenbaard. Maar een rechte prediker moet de weg naar de vrijstad wel aanwijzen. Hij heeft te prediken dat er een haasten nodig is om in de vrijstad te mogen komen, vanwege de bloedwreker. Door alleen te zeggen hoe de vrijstad er uitziet, kan een zoekende ziel wel begerig gemaakt worden, doch zij wordt ook bedroefd, omdat zij geen onderwijs krijgt om te horen hoe zij er ooit moet komen. Zie, iets over de heenwijzingen vanuit het Woord en de genademiddelen in het Evangelie. Paulus kon in de ware zin over een openbaring van Christus spreken, zoals wij lezen in Galaten 1:15a en 16a.

Zo hebben we getracht iets te schrijven over het plaatsmakende werk des Geestes, zoals het Evangelie in de ziel open begint te gaan. Een volgende keer hopen we meer over de openbaring van Christus in de ziel te schrijven.

Salford (Canada)

ds. G. Gerritsen

Men zal u bijv. zeggen: “En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; **en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd**; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt, Rom. 8:30” Met kanttekening 78 daarbij :

78)

geroepen;

Namelijk tot het geloof en de gehoorzaamheid des geloofs door een krachtige roeping, Rom. 8:28.

Lees daarnaast wat Galaten 3 vers 23-25 over het verkrijgen van het geloof vermeld, en over wanneer de zondaar het geloof (uit vrije genade om niet) kan ontvangen, lees hier : “Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden. Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. **Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester.**”

Geachte lezer, wanneer de zondaar dus inwendig geroepen wordt tot het ware zaligmakende geloof, moet hij dus eerst van de heerschappij der wet, de tuchtmeester, verlost worden, wil die zondaar ooit het geloof kunnen ontvangen. Want, zo zegt de apostel, doch eer het geloof kwam waren wij onder de wet in bewaring gesteld. Ik zou hier bijna even SELA schrijven. Want, laat dit nu eens rustig op u inwerken. Wanneer de zondaar dus inwendig geroepen wordt, wordt hij geroepen tot het geloof en de gemeenschap met Jezus Christus. En geliefde lezer, dat kan alleen middels een weg van Gods heilige recht. Want de zondaar moet zijn eerste man nog afsterven, al eer hij ooit de geestelijke bruid van die Tweede Man zou kunnen worden, lees Rom. 7:1-6. Het is werkelijk van tweeën één. Of u bent de nog immer getrouwd met de wet, of u bent getrouwd met de vrijheid van het Evangelie, welke is Christus den Heere, en Dien gekruisigd. Om nu die eerste man af te sterven moet er dus een gericht in de ziel plaatsvinden, waarin God Zijn Beeld en betaling over de zonden komt af te eisen. Waarom eist God dat van die zondaar, terwijl Hij toch al bij voorbaat weet dat die zondaar nooit zal kunnen betalen? Namelijk, omdat God niet van Zijn recht af kan. Hij is barmhartig, maar ook rechtvaardig. In Zijn eeuwige barmhartigheid en goedertierenheid zoekt Hij gemeenschap in Christus met die verloren zondaar, maar in Zijn Rechtvaardigheid zoekt Hij betaling in die verloren zondaar. Ja lezer, hoe zal dat toch ooit moeten gaan? Want, er zal toch een keer afgerekend moeten worden, hier aan deze zijde van het graf, of straks aan de andere zijde van het graf. Wanneer er dus aan deze zijde door God afgerekend gaat worden, trekt God die zondaar inwendig tot Zijn Heilige Recht, middels de trekkende liefde des Vaders. *Want, niemand komt tot Mij, tenzij de Vader Hem trekke*, leert Christus ons. Maar hoe gaat dat nu precies in zijn werk? Wel geliefde lezer, in Joh. 16:8-9, staat geschreven dat de Heilige Geest de wereld overtuigt van zonden gerechtigheid en oordeel. Dit is nu precies waar de zondaar van overtuigd wordt, wanneer de Vader de zondaar inwendig tot Zijn heilig recht komt te trekken. De ziel wordt innerlijk opgeroepen tot het geloof, maar wordt door die overtuigingen des Geestes, welke altijd voortvloeien uit de dodende werking der wet, overtuigd van zijn ongeloof. *Overtuigd van zonde, omdat ze in Mij niet geloofd hebben*, Joh. 16:9-11. Hier wordt de ziel in een ontzaglijke inwendige geestelijke doodsnood gewaar, dat hij niet kan maar ook nooit heeft willen geloven. Hier wordt zijn vijandschap jegens God, zijn ongeloof, en zijn schuld voor God volkomen blootgelegd. *En van gerechtigheid, omdat Ik tot Mijn Vader heenga, en gij zult Mij niet meer zien*, staat er vervolgens in vers 10. Kijk, dit kreeg die moordenaar nu, zo zeer duidelijk omschreven, in te leven. Die man mocht een laatste noodschreeuw tot Christus doen om redding, alvorens hij voor eeuwig verloren zou gaan. “*Heere, gedenk mijner, als Gij in uw Koninkrijk gekomen zult zijn*” – Hier heb ik ds. Joh. Van der Poel weleens over horen zeggen: Uw denken aan mij, dat is mijn hemel. (Amen – DJK) Deze moordenaar kreeg nu werkelijk te zien, dat het gerechtvaardigd was, als Christus tot in der eeuwigheid nooit meer aan hem zou gedenken. Hij naar Zijn Vader, en die moordenaar naar de hel. Dat was voor eeuwig verdiend geweest, dat is nu de inhoud van vers 11. Kijk, geliefde lezer, dat is een zeer lief plekje waar een mens van zichzelf nimmer kan komen. Daartoe moet hij dan ook getrokken en ingewonnen worden middels de trekkende liefde des Vaders. En geliefde lezer, in die doodsnood wordt die ziel dan zulk een liefde gewaar, dat hij niet anders meer kan dan wenen en kermen tot God. Hij moet dat recht dan in alles toevallen, en voelt in en onder dat recht de toorn van Gods gramschap op zijn arme ziel branden, en mag tenslotte in en onder die liefde ook verloren gaan onder dat Recht. Daar heeft de verloren ziel werkelijk niets meer tot betaling jegens die vloek tot betaling. “Betaal Mij wat gij schuldig zijt...!!”

Daar beleeft de ziel van binnen: *“Uw doen is rein, uw vonnis gans rechtvaardig”* Daar op dat plekje is geen bange vrees meer. Kijk, hier sterft de zondaar nu zijn eerste man af. Hier wordt de zondaar verlost van de heerschappij der wet, en der zonden. De zondaar is het daar met zijn Rechter eens, en de Rechter is het met de zondaar eens. Daarnaast heeft de Rechter Zijn heilig recht gehandhaafd. De zondaar gaat verloren, als in een punt des tijds, en valt dan in de liefdesarmen van zijn lieve Borg en Zaligmaker. Dit vallen in Zijn liefdes armen kan alleen maar geschieden door de inlijving in Zijn verbroken Lichaam, middels het zaligmakende geloof. Dit zaligmakende geloof is altijd werkende door de liefde. Een Liefde zo krachtig dat een ziel zou denken te sterven van deze Evangelische Liefde. Volkomen verslonden in de liefde, en opgelost in Christus ligt daar de ziel het wonder van genade aan zijn ziel geschiedt, te bewonderen en te aanbidden. Dit nu is de dankbaarheid, die altijd volgt op het werk der verlossing.

We hebben nu een weinig geprobeerd, om aan te tonen wat er op de inwendige roeping volgt, hetgeen dus in Rom. 8 vers 30 beschreven staat. En daarmee ook een weinig trachten aan te tonen dat er geen geloof in Christus en geen leven uit Christus mogelijk is, en er geen genade bij God voor de ziel is, zolang de ziel nog verkeert onder de dienstbaarheid van zijn eerste man, welke is de wet in Adam.

Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn, Gal. 3:21

Om dan vervolgens weer even terug te komen op de droefheid, die ds. Gerritsen tracht te omschrijven, nog even het volgende. Er is een groot onderscheid tussen een wettische droefheid en een evangelische droefheid. **Een wettische droefheid** vloeit voort uit de overtuigingen der wet. Paulus leert ons in Rom. 7 vers 9 het volgende : *En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden.* Wanneer de H. Geest een zondaar gaat bearbeiten tot zaligheid, brengt Hij dus eerst het gebod der wet in, hetgeen de zonden levend maakt in die geestelijk (nog) dode zondaar. Waarom schrijf ik hier dode zondaar? Maar leefde Paulus dan in zijn eertijds zonder de Wet, hij was immers een Schriftgeleerde? Ja, dat was zo naar zijn vlees. Maar hier doelt Paulus dus duidelijk op de geestelijke bediening der wet ten dode, Rom. 7:10. De geestelijke bediening der wet moet u daarom altijd verstaan als een bloedwrekende eiser, en een gerechtigde doder. Daarnaast bestaat er ook **een Evangelische droefheid**, waar bijv. die zondares uit Lukas 7, de wenende Petrus uit Lukas 22, Maria Magdalena aan het graf, kennis aan mochten hebben. Deze droefheid staat zeer schoon omschreven in Zacharia 12:10, waarin staat : *Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.* Dit nu is een profetie over hoedanig het volk der Joden de Christus eens bitterlijk zal gaan leren bewenen. Maar het is ook een zeer duidelijk beeld, van hoe de geestelijke Joden, Gods verkoren volk, Zijn wonden gaan bewenen, wanneer hen door de gerechtigheid van Christus hun zonden uit vrije genade om niet, vergeven zijn geworden.

Moeten we in ons lezen dan op iedere slak zout gaan leggen? Nee, lezer. Maar het gaat er mij in deze om, hoedanig krom vele zielen onderwezen worden, en daarmee ook te vroeg de troost wordt aangepreikt. We moeten daarom ook in onze uitleg Bijbels blijven leren, en ons ten alle tijden ons trachten Bijbels te verwoorden. De droefheid, de overtuigingen des Heiligen Geestes, welke alleen maar afkomstig zijn van de bloedwrekende eis der wet, zijn dus nooit zaligmakend. Nee, de wet eist, de wet vervloekt, de wet verdoemt, de wet tuchtigt en hij doodt de verkoren ziel. Hetzelfde geldt de algemene overtuigingen der wet. Dat wil zeggen, een algemeen overtuigde ziel wordt dus nooit aan het einde der wet gebracht, lees Rom. 10:4. Waarom, niet? Omdat zo'n ziel nimmer komt te sterven aan de vloekis der wet ten dode. Paulus schrijft in 1 Korinthe 15:36 het volgende : ***Gij dwaas, hetgeen gij zaait, wordt niet levend, tenzij dat het gestorven is;*** Wij zullen dus eerst de dood in moeten, dat wil zeggen: de kruis- en vloekdood met Christus sterven, aler wij ooit met Hem ten leve op kunnen staan. En mag ik u nou eens vragen, wie is nu dat Zaad des Woords....?? Wel, dat is namelijk Christus door het gepredikte Woord Gods, Rom. 10:17. Hoe moeten wij deze tekst dan verder uitleggen. Dit gepredikte Woord kan alleen maar gaan leven, en kiem gaan schieten, wanneer de akker van het hart van de zondaar bearbeidt geworden is met de ploegschaar der wet ten dode. Wanneer dat Zaad er dan invalt, moet het sterven om vervolgens te gaan leven. Wat betekent dit?

Wel, dit verklaart Paulus ons zeer duidelijk in het 7^e hoofdstuk van zijn brief aan de Romeinen, lerende : *Zo dan, mijn broeders, **gij zijt ook der wet gedood** door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden. Want toen wij in het vlees waren, wrochten de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, in onze leden, om den dood vruchten te dragen. Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, **overmits wij dien gestorven zijn**, onder welken wij gehouden waren; also dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter, Rom. 7 : 4-6.*

En in Romeinen 6 : 6-8 staat het volgende wat op hetzelfde duidt : *“Dit wetende, dat **onze oude mens met Hem gekruisigd is**, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. **Indien wij nu met Christus gestorven zijn**, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven”*

Geachte lezer, lees deze verwijsteksten nu eens met aandacht een paar keer door. De verkoren zondaar dient dus te leren sterven aan de vloek der wet tot een volkomen betaling, opdat hij de kruisdood met Christus zouden sterven, Gal. 2:19-20. Alleen zo sterft hij zijn eerste man af, en alleen also wordt hij verlost van de heerschappij van die eerste man, lees Rom. 7:1-3. Alleen also wordt hij verlost van zijn schuld en zonden. Christus legde Zijn leven af onder de toorn en de vloek der wet, onder het gericht van Zijn hemelse Vader, also ook Zijn volk. Opdat ze met Hem geestelijk opstaan tot een vernieuwd leven uit Hem en door Hem. De schuld, de vloek en de straf achter zich in hun doodsgraf latende. Waarom zo uitgebreid? Ik hoop dat u die tekst uit 1 Korinthe 15:30 nu wat beter verstaat. Het Zaad, dat is Christus, moet dus eerst de kruisdood in de bereide akker van onze ziel gaan sterven, aler dat gezaaide zaad zal gaan leven tot behoudenis, tot leven, en tot vrucht, lees ook 1 Korinthe 1:30. Dus met Hem de dood in, en met Hem opstaan tot een nieuw leven. Tussen de doding der Wet, en het leven uit en door de toegepaste Beloftenis(Evangelie), staat dus een Rechter. Want Sion zal door recht verlost worden! **We hopen nu dus ten overvloede aangetoond te hebben, dat dus de geestelijke bediening der wet ten dode, geen zaligmakend geloof baart, geen genade werkt, en geen geestelijk leven baart....!!**

Geachte lezer, beschouw nu in dit licht eens goed wat ds. Gerritse met het volgende leerstellig durft te beweren, ik citeer vanaf blz. 46 linksboven. We willen het geciteerde stukje voor stukje Bijbels trachten te weerleggen. Misschien moet u eerst het geheel even lezen, om het verband van zijn geschreven woord wat beter te vatten. Zie de scans op blz. 1-2.

Ds. Gerritsen : *“Maar om meer tot de vraag te komen, hoe wij tot kennis van het Evangelie mogen komen, daarover is Gods Woord duidelijk. Dewijl wij dood liggen in zonden en misdaden, moet er een levendmaking of wedergeboorte aan vooraf gaan, waardoor de ziel met God te doen krijgt en Hem zaligmakend begint te kennen. God is rechtvaardig om Zijn beeld van ons terug te eisen waarin Hij ons schiep.*

DJK : Tot de kennis van Evangelie komen, wil dus zeggen; tot de vrijheid in Christus, tot de kennis der schuldvergeving komen. God eist inderdaad Zijn beeld terug middels Zijn heilige recht, zoals ik u hierboven alreeds op blz. 3-4 omschreven heb. God snijdt de zondaar af van zijn eerste man, in de weg van Zijn heilig recht, en lijft de zondaar vervolgens in, in zijn Tweede Man, uit wie de zondaar het (ver)nieuw(d)e leven mag ontvangen. Kijk, dit is de levendmaking en de wedergeboorte door een weg van recht, Jes. 1:27. Maar voor de geestelijke doorleving van dat heilige recht, gaat geen wedergeboorte of levendmaking aan vooraf....!! Waarom niet? Wel, omdat de zondaar daar nog immer met zijn eerste man is getrouwd, dewelke geen geloof schenkt, geen genade schenkt, en ook niet machtig is om levend te maken, Gal. 3:21. Ik hoop werkelijk dat u nu een weinig nader zult begrijpen waarom ik er telkens zo op hamer dat er geen leven en geen behoudenis uit de wet is. Misschien mag u nu ook wat nader inzien waarom met zulk een uitleg van (heils)leer Gods heilig recht omzeild en onteerd wordt. Dat recht is een afspiegeling van wie God is. Het getuigt van Zijn rechtvaardigheid, maar ook hoedanig Hij in Christus Zijn barmhartigheid wil betonen aan een verdorven verloren zondaar in zichzelf. God wordt dus met zulk een uitleg eigenlijk in Zijn heilige Wezen aangetast. Nu is het nog een groot verschil, of een mens dit zodanig mag zien, en of hij Gods Woord daarom met opzet zodanig uitlegt en verklaard. Maar het kan natuurlijk ook zijn dat een predikant gewoon in de lijn der vaders leert en preekt, zonder dat hij hier ooit bij stil heeft gestaan. Kan dat dan? Ja, dat kan.

Een mens kan geestelijk zodanig bevangen zijn met dwalingen, dat hij het zelf niet ziet. Kijk, dit is minder erg, dan het eerst genoemde. Maar het tast God evenzogoed nog steeds aan in Zijn heilig Wezen. Ik ken ds. Gerritse niet persoonlijk, daarom ga ik van het laatste uit, hopende dat hij zich zou laten opscherpen in de leer die naar de Godzaligheid is. Niet om mij, want wie ben ik? Maar om der Waarheid wille. Dit is namelijk ook een reden waarom er heden ten dage (bijna) geen zielen meer tot ruimte, c.q. tot bekering komen. Hiermee bedoel ik dus tot de kennis der schuldvergeving, uit genade om niet, om Jezus wil. Dit nu is de oorzaak van de duisternis waarin wij heden ten dage leven. Ten tijde toen de Roomse vervloekte leerdwalingen nog heersten, kwamen er ook haast geen zielen meer tot bekering. Maar toen den Heere mannen als Luther, Calvijn en andere reformatoren deed opstaan, om Bijbels licht van Boven aan te tonen waarom Rome zo gruwelijk dwaalde in zijn leer en uitleg, kwamen er weer velen tot bekering. Geachte lezer, zo werkt God nu, en dat gaat nu altijd samen op. Want, God heeft niet alleen zielen verkoren tot de eeuwige zaligheid, in en door het werk van Christus, maar ook de middelen daartoe. William Huntington schreef dit ook zo vaak in zijn werken, namelijk dat wij elkander dienen te onderwijzen, te bakeren, te vermanen, te vertroosten, te bestraffen, te bepreken, overeenkomstig de Heilige Geest een zondaar bekeert. De Heilige Geest gebruikt daartoe twee instrumenten, Wet & Evangelie, en geen vermenging daarvan. Wat bedoel ik daarmee. Namelijk dit, de Wet dood en het Evangelie maakt levend. Maar tegenwoordig hebben ze het leven in Christus al, alvorens men door de wet gedood is geworden, Gal. 2:19-20.

Ds. Gerritsen : *De kennis van een heilig en rechtvaardig God maakt de zondaar ongelukkig, want het gaat gepaard met zaligmakend licht over zijn vorig leven. God openbaart Zijn heilige wet in zijn hart, waardoor hem stapsgewijs al zijn overtredingen en zijn zondige bronader worden ontdekt. **De Heilige Geest werkt in zijn hart, door het geloof, dat zijn staat onveranderlijk en verloren is.** Wij mogen niet bepalen welke lengte en diepte de Heere geeft in te leven. Maar het moet noodzakelijk vastgehouden worden, dat hij door dadelijke en erfzonde zich geheel verloren leert kennen. De Heere laat het gewoonlijk eerst in het gezicht zien, en daarna leidt Hij de zondaar meer naar het gerichtelijke. O, in zulk een staat van zonde God te moeten ontmoeten en niet te kunnen. De Heere is vrij om een ziel soms jarenlang in deze afbrekende weg te onderwijzen. Veelal bemoedigt de Heere zulk een zondaar wel door middel van Gods Woord en de prediking. Zodat er veel wordt genoemd wat hem niet vreemd is. Ja, Soms is het alsof de prediker in zijn hart heeft gekeken, terwijl zij elkaar nooit ontmoet hebben.*

DJK : Zolang de ziel nog onder de bewaring der wet is gesteld, kan de ziel niet geloven, vanwege dat de ziel besloten is tot op het geloof, Gal. 3:23. Dit houdt daarom ook in dat de Heilige Geest in die ziel niet kan werken door het geloof. Waarom niet? Omdat het geloof inlijft in Christus, het geloof gelooft in Christus, het geloof is daarom ook rechtvaardigend van aard, het geloof wederbaart de ziel, het geloof vernieuwt de ziel, het geloof schenkt de ziel het nieuwe leven uit Hem, het geloof lost op in Christus. Het geloof doet de ziel trouwen met haar Tweede Man, huwen, verenigen, gemeenschap hebben met. Ik hoop dat u nu een weinig nader meer zal beseffen, dat de Heilige Geest de ziel temeer **overtuigd**. Deze overtuigingen zijn dus afkomstig van de geestelijke bediening der wet, want uit de wet is immers de kennis der zonde, Rom. 3:20. Daarnaast zegt Paulus dat de wet niet uit het geloof is, en het geloof niet uit de wet is, Gal. 3:10. Begrijpt u nu dat ds. Gerritsen, (maar niet alleen hij), in zijn leer en uitleg geheel aan de zendbrieven der apostelen voorbij gaat? Lees daartoe 2 Petrus 3:16.

Ds. Gerritsen : *God trekt dezulken naar Zich toe, door Zijn trekkende liefde, **zodat zij zich allengskens aan Hem over leren geven.** Een schuldig en aankomend volk vinden wij op vele plaatsen in de Schrift, dat alzo tot genade mocht komen. Lees bijvoorbeeld de Profeten en het boek der Psalmen, waar veel over een schuldig volk wordt geschreven. Om een kerntekst te noemen, denken wij aan Jeremia 31 vers 8-9 : “Ziet, Ik zal ze aanbrengen uit het land van het noorden, en zal hen vergaderen van de zijden der aarde; onder hen zullen zijn blinden en lammen, zwangeren en barenden te zamen; met een grote gemeente zullen zij herwaarts wederkomen. Zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen voeren; Ik zal hen leiden aan de waterbeken, in een rechten weg, waarin zij zich niet zullen stoten; want Ik ben Israel tot een Vader, en Efraim is Mijn eerstgeborene.”*

DJK : De ziel geeft zich niet allengskens over aan God. Nee, want de ziel geeft zich in en uit zichzelf nimmer over aan God. Tenzij dat God met Zijn Vaderlijke liefde de ziel daartoe komt te overwinnen.

Maar dit gaat niet allengskens, nee...!! Dit gaat door de weg van Gods afsnijdende heilige onfeilbare recht. Hoe dat gaat heb ik op blz. 3-4 alrede uitvoerig omschreven. Maar hoe ds. Gerritsen de zaken hier voorsteld is werkelijk zielsmisleidend. Hij beschrijft het hier namelijk op een zodanige wijze, dat de ziel stukje bij beetje almaar meer een beetje zaliger wordt. Echt verschrikkelijk. Wat hij aanhaalt vanuit Jeremia, slaat natuurlijk altijd in eerste instantie op het aardse Israel. Daarnaast liggen er ook trekken in aangaande het geestelijk Israel, Gods verkoren volk. Wanneer dus de Vader die ziel komt te trekken tot Zijn heilige recht, voert Hij die zondaar met smeking en geweën. Dit nu is de wettische droefheid over zijn bedreven zonden, dewelke voortvloeit uit een wettisch berouw. De ziel staat in deze stonde volkomen schuldig jegens Gods heilige wet, dewelke een afspiegeling van Gods heilig recht. Vanuit dit berouw over zijn zonden kermt de ziel gedurig tot Zijn Rechter om ontferming. En wanneer nu dit berouw tot een hoogtepunt wordt gebracht, krachtens een onhoudbare innerlijke zielennoed, mag de ziel in dit berouw en middels dit berouw zijn vonnis mijnen. Daar beleeft de ziel, als in een punt des tijds: *“Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig”* Wanneer dit mijnen van zijn vonnis namelijk langer zou duren dan een punt des tijds, c.q. dan een oogwenk, dan zou de ziel werkelijk verteren onder de toorn en gramschap van God over zijn zonden, die hij op zijn arme verloren ziel voelt branden. Na het mijnen van zijn doodsvonnis, treed Christus heerlijk tussen middels de beloften van het heilig en dierbaar Evangelie, dewelke direct aan het hart van de verloren zondaar worden toegepast, door het zaligmakende geloof. Kijk, en wanneer de ziel dan door dat zaligmakende geloof een weinig bepaald wordt, bij wat het Hem gekost heeft om die verloren ziel te redden, daar zou een ziel zich wel dood willen wenen van verdriet, droefheid en tranen. Dit nu is de (Evangelische) droefheid naar God, dewelke altijd onlosmakelijk een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid, 2 Kor. 7:10. Ik hoop dat het nu een weinig meer duidelijk mag zijn, waarom de ziel zich niet/nooit **allengskens** aan God over zal geven.

*“De banden des doods hadden mij omvangen, en de angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis. Maar ik riep den Naam des HEEREN aan, zeggende: Och HEERE! bevrijd mijn ziel. De HEERE is genadig en rechtvaardig, en onze God is ontfermende. De HEERE bewaart de eenvoudigen; **ik was uitgeteerd**, doch Hij heeft mij verlost, Psalm 116:3-6”*

Ds. Gerritsen : O, dat we over zulk een inhoud niet zomaar zouden heen stappen. De vraag gaat over de kennisneming van het Evangelie, zoals het in Christus ligt. Doch sla het plaatsmakende werk over en we beginnen zonder goed fundament aan een huis te bouwen. Het huis zal instorten als de slagregens van Gods rechtvaardigheid komen.

DJK : Kijk, hier legt ds. Gerritsen in zijn leer het fundament in het voorbereidende, plaatsmakende werk. Terwijl Gods Woord ons leert dat het fundament Christus zelf is. Hij is de rots, die de wijze bouwer tenslotte mocht vinden om zijn geestelijk huis op te bouwen. Begrijpt u nu dat het leven en fundament, middels zo’n uitleg van leer alrede in en uit de wet wordt gelegd. Want, het plaatsmakende werk is alleen maar uit de geestelijke bediening der wet.

Ds. Gerritsen : Binden wij het Evangelie der genade dan niet te veel aan menselijke voorwaarden? O nee, het Evangelie is onvoorwaardelijk, in die zin dat er totaal niets van een mens in aanmerking kan komen. Daarom is het plaatsmakende werk voor Christus in het hart noodzakelijk; en een zuiver werk des Geestes, wat onze geliefde oudvaders verduidelijkten door het een evangelische droefheid naar God en Christus te noemen.

DJK : De droefheid die hier dus besproken wordt, is dus een wettische droefheid, vanwege dat de ziel schuldig staat jegens Gods heilige wet en recht, en hij Christus als Borg en Middelaar geheel nog niet kent. Nee, Christus kan wel van verre aanschouwt worden, vanwege een heenwijzing vanuit het Woord. Daar ziet de ziel de Vrijstad leggen, maar is er nog niet aan gekomen. Waarom niet? Omdat de reden van zijn geestelijke doodstaat nog moet worden weggenomen, door een weg van Gods heilige recht. Wat is dan die reden, waarom Christus nog geen gemeenschap met die ziel kan hebben. Dat zijn de zonden. Het recht moet immers zijn loop en zijn volvoering nog hebben. Denk hierbij eens aan het typologische beeld van Jozef en zijn broers. Zijn broers stonden voor Jozef, maar wisten niet wie hij was. Nee, zij stonden daar voor een streng heer, Gen. 44. Het beeld van Christus als een streng eisend Rechter, lees Joh. 5:22, Joh. 5:27, Hand. 10:42. En dan leest u in Gen. 45, dat Jozef zich pas aan zijn broers kan openbaren, wanneer zijn broers in Gen. 44 hun schuld innerlijk hebben leren mijnen.

Echter het begin van deze schuldovertuigingen begon al in Gen. 42 vers 21-22, waarin staat : *“Toen zeiden zij de een tot den ander: Voorwaar, wij zijn schuldig aan onzen broeder, wiens benauwdheid der ziele wij zagen, toen hij ons om genade bad; maar wij hoorden niet! daarom komt deze benauwdheid over ons. En Ruben antwoordde hun, zeggende: Heb ik het tot u niet gezegd, toen ik zeide: Zondigt niet aan dezen jongeling! maar gij hoordet niet; en ook zijn bloed, ziet, het wordt gezocht!”*

Kijk, dit is nu het geestelijke beeld van de geestelijke bloedwrekende werking der wet. Hier voelden zij die bloedwrekende eis, jegens het verraad aan hun broeder. In deze geschiedenis is Jozef het beeld van Christus als Rechter, en Juda het beeld van de schuldovernemende Borg. Denk erom, nooit gaan vergeestelijken...!! Maar slechts de geestelijke trekken eruit nemen tot onderwijs, vertroosting etc. Helaas willen velen, ook weer door de vervloekte dwalingen, niet weten en niet horen dat Christus wel degelijk de Rechter is, en niet de Vader. De Vader verzegeld en bevestigd in de opwas der genade, middels de werking van de Heilige Geest, maar Christus is de Rechter. Want Hem is gegeven van de Vader, alle macht over hemel en aarde. Hij had immers de sleutelen des doods en der hel, Openb. 1:18. **Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn, Joh. 8:36.**

Ds. Gerritsen : Het nabijkomende werk, hetwelk ook overtuiging kent, is slaafs en neemt Christus door een wettisch werkgehoof verstandelijk aan door algemene overtuigingen. Maar het zaligmakende werk begint al meer en meer door een evangelische droefheid onder God te buigen en door het Evangelie naar Christus te hongeren. Zo maakt de Heilige Geest, door de geestelijkheid van de wet, plaats voor het dierbare Evangelie in Christus. Zulk een ziel mag ervaren dat het lieve Woord Gods begint open te gaan in een weg van hoop op genade, die zij ontdekt in een zoete ruimte voor haar ziel in het Evangelie.

DJK : Nou zeg, moet u nu eens lezen wat hier leerstellig geschreven staat. Ik zou bijna ds. Gerritsen de vraag willen stellen, of hij wel eens gedegen kennis heeft genomen van de zendbrieven van Paulus. Hij had namelijk moeten schrijven, iets dergelijks als: Het nabijkomende werk heeft ook de bloedwrekende eis leren kennen, gelijk Koning Saul, Orpa, Demas, Biliam etc, maar heeft nooit geestelijk aan die bloedwrekende eis leren sterven ten dode, Rom. 7:4, Gal. 2:19. Weer noemt ds. Gerritsen hier de Evangelische droefheid, dewelke hij als wettische droefheid omschrijft, zie toelicht hierboven. Kijk, met deze droefheid kan en mag de ziel bij tijden innerlijk weleens een noodschreeuw tot God doen, van bijv. : *Heere, geef me Jezus, of ik sterf.* Maar dit komt allemaal nog voort vanuit een houdbare nood. Wanneer de ziel tot Gods heilig recht wordt getrokken, wordt het echter een onhoudbare nood. Dit is het zalig treuren dus nog niet, dit is het zalig hongeren en dorsten dus nog niet, wat genoemd wordt in Matth. 5. Waarom niet? Omdat de ziel nog niet is afgesneden van zijn eerste oude wortel, van zijn eerste man, de wet in Adam. Nog niet verlost is geworden van zijn zonden, nog niet verlost is geworden van de macht van zijn vader der nature, en daarmee dus nog immer dood en verdoemelijk voor God ligt. Ik citeer Paulus uit Rom. 6 vers 6-8 : *Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;*

Ds. Gerritsen : Als wij dit zo schrijven, zijn wij dan niet bezig veel bekeerde mensen te maken zonder dat dezulken Christus en Zijn gerechtigheid duidelijk kennen?

DJK : Nou, ds. Gerritsen, hier geeft u voor het eerst een heel heldere visie over uw eigen (vervloekte) dwaalleringen... Note: hiermede vervloek ik dus niet ds. Gerritsen, maar alleen zijn dwalingen.

Ds. Gerritsen : Als men in de prediking, of bijvoorbeeld in gezelschappen, in deze zaken gerust wordt gesteld en men spreekt: *“De Heere zal Zijn werk voor u voleindigen”*, is het een gevaarlijk bakeren. Want de ziel zal buiten Christus en zonder Zijn gerechtigheid God niet kunnen ontmoeten.

DJK : ds. Gerritsen is met al zijn leerstellige dwaasheden namelijk zelf heel gevaarlijk en zielsmisleidend bezig. Want dit heeft werkelijk niets met het volgende te maken: *“Vertrouwende ditzelve, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus, Filip. 1:6”* lees de kanttekening erbij, dan leest u dat hier bedoeld wordt, het goede werk des geloofs. Wanneer dat goede werk des geloofs begint hebben we u al meerdere malen uitgelegd, zie Gal. 3:19-25. Aan de ene kant stelt hij het leven en de wedergeboorte alrede onder de wet en/of uit de wet.

Waarbij onkundige zielen vaak het volgende gaan concluderen : *“eenmaal levend gemaakt, kan nooit meer verloren gaan.”* Kijk, dit is nu het vervloekte en het zielsmisleidende in deze uitleg van leer. En aan de andere kant stelt hij, dat de ziel echter nog wel degelijk de gerechtigheid van Christus zal moeten leren kennen, wil het wel zijn. Vaak verbind men aan dit soort uitspraken dan nog, dat wanneer de ziel niet komt tot de kennis van Christus, en hij zonder Christus sterft, de ziel met de zgn. nachtschuit is vertrokken. Ja, je moet er toch een geestelijke draai aan kunnen geven, want anders kom je nooit uit met je eigen verzonnen beredeneerde leerstellingen. Echt verschrikkelijk!

Ds. Gerritsen : Als het een zaligmakend werk is, wil zij met niet minder gerustgesteld zijn, dan te mogen weten dat door het priesterwerk van Christus ook voor haar bij God is voldaan. Zulke zielen hunkeren naar nadere heenwijzingen op de weg hoe zij toch met God verzoend moeten worden.

DJK : Het is pas een zaligmakend werk, wanneer de ziel aan de vloekis der wet is gestorven, in de weg van Gods heilig recht. Het is pas een zaligmakend werk, wanneer de ziel door het zaligmakende geloof is ingelijfd geworden in het verbroken Lichaam van Christus. De zielen die hunkeren en begeren met God in Christus verzoend te wezen, kunnen zwakgerechtvaardigde zielen zijn. Dewelke zielen zijn die wel degelijk door de wet aan de wet gestorven zijn, en in Christus bloed gerechtvaardigd zijn geworden, maar dit er echter niet voor durven te houden, vanwege onkunde, ongeloof, maar ook vanwege de heersende (leer)dwalingen. Maar deze zielen worden hier niet bedoeld. De ziel die hier omschreven wordt, dewelke hunkeren naar nadere heenwijzingen, van hoe zij toch met God verzoend moeten worden, zijn nog geen gerechtvaardigde zielen. Zijn dus (nog) niet zalig. Worden deze zielswerkzaamheden dan niet innerlijk gekend. Ik zeg u van JA. Maar onthoud dit voor de rest van uw verdere leven, geliefde lezer. Namelijk, dat u met een heenwijzing vanuit het Woord niet zalig kunt worden, en niet voor Uw Rechter kunt verschijnen. Met een begeren en een hunkeren naar Hem kunt u ook niet zalig worden. De dwaze maagden hunkerden immers ook naar de bruidegom die in aantocht was. Maar ze konden niet met Hem ingaan. Waarom niet? Om de reden dat de oorzaak van hun geestelijke doodstaat nooit was weggenomen geworden, middels een weg van recht en gerechtigheid. En wat was nu die oorzaak van hun geestelijk doodstaat? Namelijk, hun vervloekte zonden! En doordat ze middels het recht Gods nimmer waren afgesneden van hun eerste man, konden zij ook nooit worden ingelijfd in hun Tweede Man, door het zaligmakende geloof. Dit nu was de reden waarom zij de olie in hun vaten misten. Wel olie in hun lampen, dat is in hun hoofd c.q. hun verstand, welke slechts een tijdgeloof of een wondergeloof kan baren. Maar geen olie in hun vaten, dat is in hun harten. Welke zag op de inwonende Geest van Christus, Rom. 8:9, Joh. 16: 13-14, welke is de Geest der vrijheid, dewelke alleen maar in kan komen door de werking van het zaligmakende geloof. En dit geloof is alleen maar werkende door de liefde. Onze zonden moeten dus worden weggenomen, door een weg van recht en van gerechtigheid, geliefde lezer. Dit wens ik u allen van harte toe, maar ik kan u (gelukkig) niets geven. Heb dan geen rust, aler u het weten mag, dat uw zonden vergeven zijn geworden in het bloed van Jezus Christus en Dien gekruist. Dan zal alleen de aanbidding der dankbaarheid in uw arme verdorven ziele overblijven tot Hem.

Ds. Gerritsen : De vraagsteller zag graag enige toelichting over het spreken van een openbaring in het Woord. Maar wij denken dat, als er enig evangelisch licht in het Woord mag opgaan, wij beter kunnen spreken over een heenwijzing in het Evangelie. Want Christus als Middelaar is daar niet geopenbaard. Met het horen over de weg naar de vrijstad, wordt de vrijstad noch gezien noch geopenbaard. Maar een rechte prediker moet de weg naar de vrijstad wel aanwijzen. Hij heeft te prediken dat er een haasten nodig is om in de vrijstad te mogen komen, **vanwege de bloedwreker**. Door alleen te zeggen hoe de vrijstad er uit ziet, kan een zoekende ziel wel begerig gemaakt worden, doch zij wordt ook bedroefd, omdat zij geen onderwijs krijgt om te horen hoe zij er ooit moet komen.

DJK : Dat hier sprake is van heenwijzingen vanuit je Woord naar de mogelijkheid om nog zalig te kunnen worden in Hem, mag duidelijk zijn, en moet daarom ook also benoemt worden. De openbaring van Christus geschiedt alleen middels het Goddelijke heilige recht, waarbij Christus Zich openbaart als schuldovernemende Borg etc. De zondaar gaat verloren onder het wraakoefenende recht Gods, en wordt daarna verzoend in/door Christus, middels het verzoenende recht Gods. Maar wat ds. Gerritsen hier schrijft is geheel in tegenspraak, ten opzichte van hetgeen hij eerder in dit artikel leert. Vanwege dat hij het geestelijke leven uit Christus veels te vroeg stelt in zijn onbijbelse uitleg van leer.

De titel van dit ingezonden artikel heet immers: **'Standen in het genadeleven...!!'** Ik heb werkelijk niets over de standen in het geestelijke genadeleven kunnen lezen. Hij had het artikel beter *'zielsonderlevingen onder de geestelijke bediening der wet'* kunnen noemen. En toch geliefde lezer, is het mijn wens en bede, dat ds. Gerritsen opgescherpt mocht worden in de Bijbelse uitleg van leer, dewelke nooit in tegenspraak mag zijn met de zendbrieven der apostelen. Daarin staat namelijk zeer uitgebreid en rijkelijk verwoord en uitgelegd, de leer van rechtvaardiging van de goddeloze, Rom. 4:5, Rom.5:6, en dus niet de leer van de rechtvaardiging van de (alreeds) wedergeboren ziel...

Ds. Gerritsen : Zie, iets over de heenwijzingen vanuit het Woord en de genademiddelen in het Evangelie. Paulus kon in de ware zin over een openbaring van Christus spreken, zoals wij lezen in Galaten 1: 15a en 16a. Zo hebben we getracht iets te schrijven over het plaatsmakende werk des Geestes, zoals het Evangelie in de ziel open begint te gaan. Een volgende keer hopen we meer over de openbaring van Christus in de ziel te schrijven.

DJK : *"Gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onwaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf, 2 Petrus 3 vers 16"*

Met de volgende kanttekeningen daarbij :

61)

van deze dingen

Namelijk van welke ik u nu onderwezen en vermaand heb, namelijk van de komst van Christus ten oordeel, van de voleinding der wereld, van de valse leraars en spotters, die opstaan zullen, enz.

62)

in welke dingen

Of onder welke dingen.

63)

sommige zwaar zijn

Namelijk dingen, of spreken. Hij zegt dan niet dat al wat in de Schrift geleerd wordt zwaar zou zijn om te verstaan, maar alleen sommige dingen, vooral die van toekomstige zaken of van den raad Gods over toekomstige dingen spreken, welke, hoewel zij zwaar zijn om begrepen te worden, nochtans klaar genoeg voorgesteld worden, zo veel den gelovigen daarvan ter zaligheid nodig is te weten; gelijk ook alles wat ter zaligheid nodig is te weten, in de Heilige Schrift klaar genoeg geleerd en uitgedrukt wordt. Zie Deut. 29:29, en Deut. 30:11; Ps. 19:8, en Ps. 119:105; Spreuk. 6:23; 2 Cor. 4:3; 2 Petr. 1:19.

64)

de ongeleerde en

Of onervaren; namelijk in Goddelijke dingen.

65)

onwaste mensen

Of, onbevestigde, die in den rechten grond der christelijke leer niet zijn bevestigd.

66)

verdraaien, gelijk

Namelijk met valse uitleggingen daarop te maken, en slechte gevolgtrekkingen daaruit te maken. Zie Rom. 3:5,8, en Rom. 9:19, en Rom. 11:1.

67)

tot hun eigen verderf

Waarmede aangewezen wordt, niet het oogmerk, dat zij daarmee voorhebben, maar de uitkomst die daarop volgen zal.